

quod hic hæreditarium sit, quod non immediate & absolute à Principe conferatur; adeo ut ne scribarum quidem, quos *dyaks* vocant, & in singulis præcipuis oppidis habent, munus præterquam ab ipso Principe cuiquam mandetur. Tertio iudices omnes, qui jurisdictionem in causis civilibus & præsertim in criminalibus exercent, ab eodem ad libitum constituuntur; nec munia hæc aut ad hæredes transmittunt, aut ad vitam nisi peculiari Principis decreto obtinent. Idem ita timide & circumspecte in eo munere versantur, ut nullam causam alicujus momenti per se determinare audeant, nisi prius ad supremum Senatum & aulam Principis retulerint. Superiori autem seculo Ioannes Basilides, ut supremam hanc vitam necisque potestatem ostentaret, ita tyrannice eadem est abusus, ut quocunque procederet, si quem aut liberius se intuentem aut alioquin sibi displicentem offendisset, statim capite plecti, & miseri caput ante pedes suos projici mandaret. Idem & nobilibus nonnullis, qui in certis provinciis avitam tuebantur libertatem, & absolutam hæcenus in provinciis suis obtinuerant iudicandi potestatem, penitus omnem jus dicendi ademit licentiam. Quarto ad solum Principem omnes causæ per appellationem deferuntur; solus damnatis veniam indulget. Licet sub Theodoro, in quo stirps principalis defecit, etiam Imperatrix, ut vocant, hanc indulgendi potestatem usurpaverit; quod magis Principis ignavia quam veteri consuetudine aut jure fuit toleratum.

De supremo
Principatus
conventus

Supremus Principatus Russici conventus *Zabore* ipsis dicitur. Interesse solent primo Imperator ipse; secundo nobiles ut plurimum viceni, qui privatum illius consilium constituunt; tertio nonnulli ex ecclesiastico ordine, & fere pari numero: plebejis nullus hic locus, quos mancipiorum loco habent, & obediendi necessitatem impositam putant, nullam autem sinunt habere deliberandi libertatem. Conventus hic celebratur in hunc modum: Imperator citat nobiles, qui sunt de privato illius consilio: itemque Patriarcham; qui dein advocat Metropolitanos duos, totidemque archiepiscopos, & episcopos, qui inter illos dignatione præcellunt, abbates item atque monachos. Hi ubi ad aulam venerint, sessionis dies à Principe decernitur, qui plerumque est Veneris, ob diei illius apud ipsos celebritatem & religionem. Vbi dies hic illuxit, Ecclesiastici primi locum publicum, qui *stolie* ipsis dicitur, ingrediuntur: dein, Principe cum suis proceribus adventante, Patriarcha cum clero ipsi obviam egreditur, ipsi benedicit, duobus primoribus digitis suis Principis fronti & genis admotis, & dexterum pectori latus deosculando. Tum atrium simul ingrediuntur, & suo quique ordine confident, in hunc modum: Princeps thronum occupat; & juxta illum quadratæ mensæ (quæ duodecim circiter personarum capax

est) assident Patriarcha & præcipui è nobilitate & clero, cum duobus scribis, (*dumnoy dyaks* vocant;) reliqui in sedilibus secundum dignitatis gradus in ambitu atrii locum sortiuntur. Vbi omnes confederunt, unus scribarum recitat id de quo deliberandum fuerit. Tum Patriarcha & reliqui Ecclesiastici primò rogantur quid ipsis de re proposita videatur: qui jam ante parati ut plurimum uno eodemque modo respondent: *Principem illiusque consiliarios ea esse prudentia & rerum gerendarum usu atque experientia, ut ipsi melius iudicare possint quid reipubl. utile sit quam se, sacris tantum operantes & religioni intentos: itaque pergat in determinando, se, quod sit officii sui, precibus & votis auxiliaturos.* His à plerisque dictis, monachus aliquis ad hanc scenam paratus, Principem rogat, ut planius suam de re proposita mentem exponere dignetur. Tum Scriba Principis nomine respondet; *Celsitudini illius, & nobilibus consiliariis, rem propositam utilem & necessariam reipubl. videri: nihilo tamen fecius, quia ipsi, quid rectum pravumve sit, optime possint discernere, ab ipsis obnixè contendere, ut sententiam suam libere proponant: & si rei propositæ consentiant, suum calculum adjiciant, quo res plene possit determinari.* Illi autem nihil cunctati rem propositam probant, & benedictione Principi impertita cum venia illius discedunt. Princeps autem Patriarcham ad exterius atrium deducit; dein rursus confidet, donec pompa sit parata qua ipse domum reducit. Actis denique à scribis confectis eadem in omnibus provinciis & oppidis per Duces aut scribas promulgantur. Conventuque absoluto, Patriarcha & cæteri ecclesiastici solemnem epulo à Principe excipiuntur, & sua quique loca repetunt.

Dignitatum gradus post Principem hi fere sunt:

I, Nobiles; qui quatuor sunt generum. 1, Principes, qui *Vdelney Kacey*, id est, exempti & privilegiati Duces appellantur. quorum potestas primum à Principibus Russiæ multum imminuta, ad extremum à Ioanne Basilide penitus sublata fuit; ita ut nunc non minus quam cæteri servitutem serviant, quum antea liberè in suis quique territoriis, ad Germanorum Principum modum, imperitarent. 2, *Bojarens*; nimirum illi quos Princeps præter nobilitatis titulum, consiliariorum munere dignatur. 3, *Vayvodæ*; qui militares copias Imperatoris Russici auspiciis duxerunt; nam id nomen cum præcipua dignatione post præcedentes nobilium ordines, etiam ad liberos & nepotes transmittitur. Hi tres nobilium ordines tanquam dignitatis notam agnominibus suis addunt *Vich*, vel *Wisch*; & multam indicunt illis qui hanc notam in alloquendo ipsos addere negligunt; quæ multa *best chest* ipsis vocatur: atque hac ita tument omnes, ut etiam ii, quos fortuna ita destituit ut aliis famulentur, multam hanc negligentibus impingere satagant.

Dignitatum
gradus
& ordines
populi.